

De gebruikte bijbelteksten zijn overgenomen uit de Herziene Statenvertaling (HSV), tenzij anders staat aangegeven.

Hunkeren naar God

Originele titel: The Pursuit of God (the definitive classic, edited by James L. Snyder)

Copyright © 2013 by Baker Publishing Group

Published by Bethany House Publishers. Bethany House Publishers is a division of Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan.

Copyright Nederlandse uitgave © 2021 Uitgeverij Gideon

Auteur: A.W. Tozer

Vertaler: Monica van Bezooijen

Redactie en correctie: Uitgeverij Gideon

Omslagontwerp: Jonathan Reining, Jore Ontwerp, Zwolle

Typografie: Coco Bookmedia, Amersfoort

Jaar van uitgave: september 2023

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

ISBN: 978-90-5999-196-5

NUR: 707

www.gideonboeken.nl

Alle rechten voorbehouden.

All rights reserved.

HUNKEREN
naar GOD

A.W. TOZER

INLEIDING
JAMES L. SNYDER

klassieker

Inhoud

Van de uitgever	7
Inleiding door James L. Snyder	9
Proloog	19
1 Hunkeren naar God	23
2 De zegen van bezitsloosheid	33
3 Het gescheurde voorhangsel	43
4 Weten wie God is	59
5 De alomtegenwoordigheid	71
6 De stem die spreekt	83
7 De blik van de ziel	93
8 Herstel van de relatie tussen Schepper en schepsel	107
9 Zachtmoedigheid en rust	117
10 Het sacrament van het leven	125
Het leven van A.W. Tozer	137
Noten	162

Van de uitgever

Op een prachtige, warme nazomerdag in de coronazomer van 2020 besloten mijn vrouw en ik, met de caravan, een dagje de zee op te zoeken. Vroeg in de ochtend reden we naar ons vertrouwde Walcheren en we vonden een plekje tussen de veelal Duitse campers aan de zeedijk tussen Domburg en Westkapelle. We zetten de caravan zo recht mogelijk op de ietwat scheve ondergrond, draaiden de pootjes uit en installeerden ons met tafel en stoelen in de zon.

Als uitgever ga ik nooit de deur uit zonder leeswerk, en een hele dag aan het strand bivakkeren en alleen maar ‘niksen’ is sowieso niet mijn ding. Ik had een stapeltje leeswerk in een caravankastje gelegd voor vertrek en besloot gewoon met de bovenste, het kleinste boekje, te beginnen. *The Pursuit of God*, van Aiden Wilson Tozer.

Ik had al vaak over Tozer gelezen. Veel Gideonauteurs halen hem enthousiast aan in hun boeken en die quotes raakten in mijn beleving altijd de kern. Nu zou ik zijn bekendste werk gaan lezen, *The Pursuit of God*, omdat de Nederlandse rechten beschikbaar waren. Ik opende het boekje en begon te lezen. En het werd een beetje een overrompelende ervaring.

Met een oranje markeerstift in de hand las ik. Ik maakte alles oranje wat mij raakte maar zag al snel dat mij markeerstift het einde van het boekje niet zou gaan halen. Ik kon het boekje

nauwelijks wegleggen, bang dat ik mijn ervaring te lang zou onderbreken en ik niet meer terug kon naar de geestelijke plaats waar dit boekje mij bracht. Hoe ik die plaats het beste kan omschrijven? Toen ik in 1989 tot geloof kwam, had ik een intens verlangen naar meer over God, naar ontmoeting met Hem en een dieper leren kennen van Hem. Ik las heel veel boeken en verkeerde in een soort staat van geestelijke verliefdheid. Mijn leeservaring in *The Pursuit of God* kan ik het beste daarmee vergelijken. Alsof ik na ruim dertig jaar opeens opnieuw verliefd werd op God, en mijn eerste liefde voor Hem in alle hevigheid terugvond. Het is een ervaring die ik alle lezers van dit boekje van harte gun!

Tot slot. Er was nóg iets wat mij opviel bij het lezen. Tozer schreef zijn boekje in 1948. De tijd waarin hij schreef, was in heel veel opzichten een andere. Toch beleefde ik *The Pursuit of God* als geschreven voor ons, in deze tijd. Ik ervoer zijn woorden als profetisch, als voor vandaag geschreven. Ik gun jou als lezer de ervaring van verliefdheid die ik had, én ik gun je de ontdekking aan jezelf, door de Heilige Geest die ik opnieuw heb ervaren tijdens het lezen.

Gods zegen!

Gerhard Rijksen

Zomer 2020 Westkapelle, zomer 2023 Hoornaar

Proloog

In dit tijdperk van bijna universele duisternis dient zich één flonkerende lichtstraal aan: onder de kudde christenen vinden we een groeiend aantal mensen van wie het geloofsleven wordt gekenmerkt door een toenemende honger naar God Zelf. Ze verlangen naar geestelijke realiteit, en laten zich niet tevreden stellen met woorden of de ‘juiste interpretatie’ van de waarheid. Ze dorsten naar God en ze zijn pas dan voldaan als ze diep hebben mogen drinken uit de fontein van het Levende Water.

Dit is het enige echte voorteken van opwekking dat ik aan de godsdienstige horizon waar ook ter wereld heb waargenomen. Misschien was het slechts een wolkje ter grootte van een mensenhand waar een paar mensen her en der naar op zoek waren. Maar het kan uitlopen op de opstanding van vele zielen en een hernieuwde kennismaking met die heerlijke verwondering die hoort bij het geloof in Christus, een verwondering die nog steeds ruimschoots aanwezig is in Gods Kerk vandaag de dag.

Godsdienstige leiders behoren die honger bij de mensen te herkennen. Maar, om in de beeldspraak van dat bekende verhaal over Elia te blijven, in veel kerken is het altaar keurig verzorgd, het offer er netjes op uitgespreid, maar ontbreekt het volledig aan het vuur dat wel op de Karmel neerdaalde. En dat zonder dat leiders zich daar druk over lijken te maken. Goddank zijn er wel mensen die daar bezorgd over zijn. Zij zijn weliswaar blij met het altaar en

het offer, maar kunnen er niet mee leven dat het vuur ontbreekt. Zij verlangen boven alles naar God Zelf. Ze snakken ernaar zelf te kunnen proeven van de liefde van Christus, waar de heilige profeten over schreven en de psalmisten over zongen.

Er is in de Kerk van vandaag geen tekort aan leraren die de dogma's over Christus goed kunnen uitleggen. Maar velen van hen lijken er genoeg mee te nemen dat de fundamenteën van het geloof jaar in jaar uit niet gepaard gaan met een duidelijke manifestatie van de Aanwezigheid van God. Niet tijdens de diensten en niet in hun persoonlijke leven. Ze dienen gelovigen die in hun binnenste een verlangen naar God meedragen dat door hun onderwijs simpelweg niet bevredigd wordt.

Ik moet me voorzichtig uitdrukken, maar de nood op onze kansels is echt groot. Wat Milton ooit schreef is helaas vandaag maar al te waar: 'De hongerige schapen kijken verwachtingsvol op, maar worden niet gevoed.'¹ Wat een ernstige zaak, en wat een schande voor het Koninkrijk! Kinderen van God die van de honger omkomen, terwijl ze hebben plaatsgenomen aan Vaders tafel. We zien de waarheid van de woorden van Wesley voor onze ogen: 'Orthodoxie, de juiste mening, vormt hooguit een heel klein onderdeel van de godsdienst. Goede emoties bestaan niet zonder goede opvattingen, maar goede opvattingen kunnen wel bestaan zonder die emoties. Je kunt de juiste opvatting hebben over God, maar liefdeloos zijn en niet de juiste houding tegenover Hem aannemen. Satan zelf bewijst dat al.'²

Dankzij uitmuntende bijbelscholen en andere exegetische instellingen zijn er vandaag de dag miljoenen mensen die de 'juiste opvattingen' hebben over God, misschien wel meer dan ooit tevoren in de geschiedenis van de Kerk. Toch vraag ik me af

of er ooit een tijd is geweest waarin God minder werd aanbeden. In veel kerken is de aanbidding bijna volledig vervangen door het 'programma' of de 'liturgie'. Dat woord 'programma' hebben we overgenomen uit de theaterwereld, en helaas is dat ook waar veel erediensten tot verworpen zijn: publieke voorstellingen.

Gezond bijbelonderwijs is uiteraard een must voor de Kerk van de levende God. Zonder dat onderwijs zou geen enkele gemeente zich een nieuwtestamentische gemeente, in de bijbelse zin van dat woord, moeten durven noemen. Maar dat onderwijs kan op zo'n manier gebracht worden dat de toehoorders nauwelijks het idee hebben dat ze geestelijk voedsel voorgeschoteld krijgen. Je ziel wordt niet gevoed door woorden; God Zelf voedt. Alleen als de hoorders van het woord God Zelf ervaren door dat woord heeft de verkondiging van de waarheid zin gehad. De Bijbel is geen doel op zich. De Bijbel is een middel om mensen tot een heel persoonlijke kennis van God te brengen, zodat mensen zich leren verheugen over Zijn nabijheid en in hun hart, het centrum van hun bestaan, gaan proeven van de heerlijke zoetheid van God Zelf.

Dit boek is een bescheiden poging van mijn kant om hongerige kinderen van God bij Hem te brengen. Er staan op zich geen nieuwe dingen in dit boek, maar de inhoud kan wél nieuw zijn in die zin dat de geestelijke werkelijkheid ervan op heerlijke wijze nieuw bij je kan binnenkomen. Anderen voor mij hebben deze heilige geheimenissen veel rijker opgediept dan ik nu doe. Mijn vuur is misschien niet groot, maar het is echt, en hopelijk kun jij er de kaars van je hart mee aansteken.

A.W. Tozer

Chicago, 16 juni 1948

1 *Hunkeren naar God*

Mijn ziel klampt zich aan U vast, komt achter U aan,
Uw rechterhand ondersteunt mij.
Psalm 63:9

De christelijke theologie kent het dogma van de ‘voorafgaande genade’. Kort gezegd betekent dit: voordat een mens God gaat zoeken, heeft God eerst die betreffende mens opgezocht.

Voordat een zondig mens goede gedachten over God kan hebben, moet zijn verstand verlicht worden door God. Dat werk was misschien nog niet af, maar het was er wel echt en het is het geheim achter diens verlangen, zoeken en bidden dat daarop volgt.

Wij hunkeren slechts naar God, omdat (en echt alleen daarom!) Hij die hunkering in ons heeft gelegd en ons op dat spoor heeft gezet. ‘Niemand kan tot Mij komen,’ zei onze Heer, ‘tenzij de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekt’ (Johannes 6:44). Door dit voorafgaande ‘trekken’, ontnemt God ons elk spoor van eer voor ons komen tot Hem. Onze neiging om ons tot God te keren, komt helemaal bij God vandaan, de uitwerking daarvan is dat wij Hem vurig gaan najagen. Al die tijd dat wij Hem najagen, zijn wij al in Zijn hand. ‘Uw rechterhand ondersteunt mij.’

Er zit geen tegenstelling in dit Goddelijke ‘ondersteunen’ en

menselijke 'najagen'. Het is zoals Von Hügel het leert: Het komt allemaal bij God vandaan. God is altijd eerder. Maar in de praktijk – de plaats waar Gods eerdere werken en de huidige reactie van de mens samenkomen – moet de mens God najagen. Als dit stille trekken van God moet uitlopen op een duidelijk ervaren van God door ons, moet er sprake zijn van een wederkerigheid aan onze kant. De psalmist legt zijn persoonlijke gevoelens in de warme woorden van Psalm 42:2-3: 'Zoals een hert schreeuwt naar de waterstromen, zo schreeuwt mijn ziel tot U, o God! Mijn ziel dorst naar God, naar de levende God! Wanneer zal ik binnengaan om voor Gods aangezicht te verschijnen?' Dit is een diepe oproep om dieper te gaan. Elk hunkerend hart zal zich erin herkennen.

Het dogma van de rechtvaardiging uit het geloof – een bijbelse waarheid, en wat een gezegende bevrijding van kil wetticisme en nutteloos zelf-zwoegen! – heeft in onze tijd slecht gezelschap gekregen, en is door velen zodanig uitgelegd dat mensen erdoor van de kennis van God worden afgehouden. Bekering is een mechanische, geestloze handeling geworden. Je kunt geloven zonder dat je zedelijke leven ook maar een millimeter verandert en zonder dat je egoïstische oude mens wordt aangepakt. Je kunt Christus 'aannemen' zonder dat er een diepe liefde voor Hem in de ziel ontstaat. De mens is 'gered' verklaard, maar kent nog altijd geen honger en dorst naar God. Ten diepste wordt hem geleerd zich tevreden te stellen met kruimels.

De wetenschappers van nu zijn God kwijtgeraakt, terwijl ze de wonderen van Zijn wereld bestuderen. Wij christenen lopen het gevaar God kwijt te raken, terwijl we de wonderen van Zijn woord bestuderen. We zijn bijna vergeten dat God een Persoon is en dat we Hem kunnen leren kennen zoals we iedere andere

persoon kunnen leren kennen. Het is inherent aan persoonlijkheid dat je andere persoonlijkheden kunt leren kennen. Maar een persoonlijkheid echt en volledig leren kennen doe je niet tijdens één ontmoeting. Dat doe je door een lange, liefdevolle geestelijke relatie met elkaar aan te gaan. Alleen zo kan de relatie volledig tot ontplooiing komen.

Alle sociale interacties tussen mensen zijn een reactie van een persoonlijkheid op een persoonlijkheid, van een toevallige aanraking op straat tot de meest intieme vorm van gemeenschap waartoe de menselijke ziel in staat is. Godsdienst, échte Godsdienst, is ten diepste de reactie van een geschapen persoonlijkheid op de Scheppende Persoonlijkheid, God. 'Dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, Die U gezonden hebt' (Johannes 17:3).

God is een Persoon. Tot in het diepst van Zijn machtige natuur denkt Hij, wil Hij, geniet Hij, voelt Hij, heeft Hij lief, verlangt Hij en lijdt Hij zoals iedere persoon dat doet. Hij maakt Zichzelf aan ons bekend langs de voor een persoonlijkheid bekende patronen. Hij communiceert met ons, met ons verstand, onze wil en onze gevoelens. De onophoudelijke, openhartige uitwisseling van liefde en gedachten tussen God en de ziel van de verlost mens vormt het kloppend hart van het Nieuwe Testament.

Van deze interactie tussen God en de menselijke ziel zijn wij ons persoonlijk bewust. Persoonlijk. Dus, dat bewustzijn doen wij niet op vanuit het lichaam van gelovigen waarvan wij deel uitmaken, nee, we zijn het ons persoonlijk, individueel bewust. En het lichaam van Christus is zich ervan bewust vanuit de individuele gelovigen waaruit het is opgebouwd. Bewust dus.

Het blijft niet ergens vaag in ons onderbewustzijn zweven, van waaruit het op mysterieuze wijze doordringt tot in onze ziel, maar we zijn het ons bewust. We weten het, zoals we ook andere ervaringsfeiten weten.

Jij en ik zijn in het klein (uiteraard uitgezonderd onze zonden) wat God in het groot is. We zijn immers gemaakt naar Zijn beeld, en daarom hebben we het vermogen Hem te kennen. In onze zonden missen we daartoe slechts de kracht, maar op het moment dat de Geest ons tot leven heeft gebracht, ons heeft herschapen, ervaren we met ons hele wezen onze verwantschap met God en dat doet ons opspringen van blijdschap. Dat is de hemelse geboorte waar Jezus op doelt in Zijn gesprek met Nicodemus. Zonder die geboorte kunnen wij het Koninkrijk van God niet zien. Die geboorte is geen eindbestemming, het is een begin. Nu begint ons glorieuze najagen van God en gaat ons hart ijverig op zoek naar de oneindige rijkdommen van God. Dat is het begin. Waar het eindigt, kan geen mens op aarde zeggen, want de grootse diepten van onze drie-enige God zijn onbegrensd.

Goddelijke majesteit

Een kustloze oceaan! Wie zal U bevatten?

U wordt omgeven door Uw eigen eeuwigheid,

Goddelijke Majesteit!

Frederick W. Faber (1814-1863)

God gevonden hebben en toch nog altijd najagen, dat is een paradox van de liefde. De godsdienstige mens die niet dieper graaft zal dit minachten, maar de gelukkige kinderen van God die Hem hebben ervaren zullen dit herkennen. Bernard van Clairvaux ver-

woordde deze heilige paradox in woorden die iedere aanbieder van God zal herkennen:

Jezus, vreugde van elk liefhebbend hart!
We proeven U, o Levend Brood,
En verlangen ernaar van U te blijven genieten:
We drinken uit U, de hoogste Bron,
En onze zielen dorsten ernaar zich met U te vullen.
Bernard van Clairvaux (1090-1153)

Wie zich verdiept in de heiligen van vroeger, zal ongetwijfeld proeven hoezeer zij verlangden naar God. Ze hunkerden naar Hem. Ze baden, streden en zochten naar Hem, dag en nacht, het hele jaar door. En als ze Hem vonden was dat, juist door die hunkering en zoektocht, een heerlijke ervaring. Mozes noemde het feit dat hij God kende als reden om Hem nog beter te willen leren kennen. 'Nu dan, als ik dan genade heb gevonden in Uw ogen, maak mij toch Uw weg bekend. Dan zal ik U kennen, opdat ik genade zal vinden in Uw ogen' (Exodus 33:13). Vanuit dit gegeven deed hij zijn verzoek: 'Toon mij toch Uw heerlijkheid' (vers 18). God was heel blij met zijn blijk van verlangen en riep Mozes de volgende dag bij Zich op de rots, en daar liet Hij Zijn heerlijkheid aan Mozes voorbijtrekken.

Davids leven kenmerkte zich ook door een kolkende stroom van geestelijk verlangen. In zijn psalmen lees je de bijna wanhopige roep van de zoeker en het opgetogen juichen van de vinder. Paulus beleed dat zijn belangrijkste drijfveer zijn brandende verlangen naar Christus was. 'Opdat ik Hem mag kennen' (Filippenzen 3:10). Dat was het doel van zijn hart en daar offerde

hij alles voor op. 'Ja, beslist, ik beschouw ook alles als schade vanwege de voortreffelijkheid van de kennis van Christus Jezus, mijn Heere, om Wie ik dat alles als schade ervaren heb. En ik beschouw het als vuiligheid, opdat ik Christus mag winnen' (vers 8).

Veel liederen stromen over van verlangen naar God. De God waarover de zanger zingt, die de zanger zoekt en al heeft gevonden. 'Ik zie Hem en ik jaag Hem na,'¹ zongen onze voorvaders nog niet zo lang geleden, maar dat lied horen we nauwelijks meer in de grote gemeenten van vandaag de dag. In de geestelijke duisternis van onze tijd wordt dat zoeken vaak voor ons gedaan door onze geestelijke leraren. Alles draait nu om het 'aannemen' van Christus, een term die niet in de Bijbel voorkomt overigens. Als we Hem aangenomen hebben, wordt er nauwelijks nog aandacht besteed aan een verder verlangen naar openbaring van God. We zijn gevangen geworden van de valse redenering dat wanneer wij Hem gevonden hebben, we Hem niet meer hoeven te zoeken. Dat wordt ons voorgehouden als de orthodoxe leer, en men vergeet gemakshalve maar even dat christenen vroeger anders geloofden. En daarmee wordt het hele getuigenis van de Kerk, die aanbidt, zingt, zoekt door de eeuwen heen terzijde geschoven. De theologie van het hart dat God ervaart, die door talloze heiligen in het verleden is verkondigd, wordt ingeruild voor een zelfvoldane interpretatie van de Schrift die een Augustinus, een Rutherford en een Brainerd vreemd in de oren zou hebben geklonken.

Maar te midden van deze kerkelijke kou zijn er gelukkig ook velen die geen genoegen nemen met deze oppervlakkige logica. Ze zien wat er gebeurt en met tranen in de ogen wenden ze zich af op een stille plek, waar ze bidden: 'O God, toon mij Uw heerlijk-

heid!' Ze willen het wonder, God Zelf, proeven, aanraken met hun harten en zien met innerlijke ogen.

Ik wil dat machtige verlangen naar God graag aanwakkeren. Het gebrek eraan is de reden dat de Kerk er nu zo armetierig aan toe is. De stijve, kille kwaliteit van onze geloofslevens danken we aan een gemis van dat heilige verlangen. Zelfgenoegzaamheid is de dodelijkste vijand van geloofsgroei. Er moet een dringend verlangen naar Christus in Zijn volgelingen aanwezig zijn, anders kan Hij Zich niet openbaren. Hij wacht totdat Hij gewenst is. Wat vreselijk dat zovelen van ons Hem te lang laten wachten!

Elk tijdperk heeft zijn eigen kenmerken. We bevinden ons momenteel in een religieus complexe tijd. De eenvoud van Christus wordt nauwelijks nog onder ons gevonden. In plaats daarvan vinden we programma's, methodes, organisaties, en een hele wereld aan drukke activiteiten, die wel tijd en aandacht vragen, maar nooit het verlangen van het hart bevredigen. De oppervlakkigheid van ons innerlijke leven, de leegte van onze aanbidding en het slaafse volgen van de wereld in hun marketingdenken laten allemaal zien dat we God slechts ten dele kennen en nauwelijks nog weten wat de vrede van God inhoudt.

Als we God willen vinden te midden van al dat uiterlijk vertoon, moeten we allereerst vastbesloten zijn Hem te willen vinden en dan de weg van de eenvoud bewandelen. Ook vandaag nog openbaart God Zich aan 'kinderen', en verbergt Hij Zich voor de 'wijzen' en de 'bekwamen'. We moeten Hem op een eenvoudiger manier benaderen. We moeten terug naar de basis. We moeten alle dingen waarmee we indruk willen maken terzijde schuiven en komen met de argeloze onbevangenheid van een kind. Als we dat doen, zal God zeker antwoorden.

Op een gegeven moment is de godsdienst uitgesproken, dan hebben we nog maar één ding nodig: God Zelf. Zolang wij God-plus zoeken, zullen wij God Zelf en Zijn openbaring niet vinden. Die 'plus' is onze grootste vijand. We moeten van die plus af; dan zullen we God spoedig vinden. En als we Hem vinden, zullen we datgene vinden waar we stiekem ons hele leven lang al naar verlangden.

Als we alleen God zoeken, hoeven we niet bang te zijn voor een smal leven, dat de behoeften van ons hart niet bevredigt. Het tegenovergestelde is waar. We kunnen het ons prima veroorloven God alles voor ons te laten zijn en ons alleen op Hem te concentreren, en al het andere op te geven om Hem alleen over te houden.

De schrijver van die opmerkelijke, Engelse klassieker *The Cloud of Unknowing* leert ons hoe we dat moeten doen: 'Heft uw harten op tot God, vanuit een zachtmoedige liefde; begeer Hem en niet wat Hij wil geven. En sta jezelf daarbij niet toe aan iets anders te denken dan aan Hemzelf. Niets in je eigen verstand, niets van je eigen verlangens, alleen Hem. Dit is de activiteit van de ziel die God het beste bevalt.'²

Hij raadt ons ook aan ons in gebed helemaal te ontledigen, en zelfs te ontdoen van onze theologie. 'Want dat is genoeg. Een naakte nadering tot God, met als enige reden om Hemzelf te zoeken.'³ Onder dat denken van de anonieme auteur ligt een stevig fundament van nieuwtestamentische waarheid. Met 'Hemzelf' bedoelt de auteur dat God 'je gemaakt heeft en gekocht heeft, en je genadevol heeft geroepen tot je bestemming'.⁴ Hij is helemaal voor eenvoud. 'Als wij godsdienst konden samenballen, samenvouwen in één woord, zodat je er beter grip op krijgt, neem

dan een zo kort mogelijk woord, want hoe korter het is hoe beter het overeenkomt met, het werk van de Geest. Zo'n woord is 'God', of 'Liefde'.⁵

Toen de Here God Kanaän verdeelde onder de stammen van Israël, ontving de stam van Levi geen deel van het land. God zei simpelweg tegen hen: 'Ik ben uw deel en erfelijk bezit' (Numeri 18:20). Met deze woorden maakte God de Levieten rijker dan alle andere stammen, rijker dan alle koningen die ooit op aarde hebben geleefd. Er schuilt een geestelijk principe in deze woorden, een principe dat nog altijd geldt voor iedere priester van de Allerhoogste God. De mens die God als zijn schat heeft, heeft alles in Eén. Vele alledaagse schatten kunnen hem gestolen worden. Of, als hij of zij ze wel ontvangt, zal het genot ervan nooit bepalend zijn voor zijn geluk. En, als hij ze kwijtraakt, zal dat nauwelijks aanvoelen als een gemis, want als de Bron van alle dingen je deel is, heb je alles in Eén: voldoening, genot, geluk. Wat je ook verliest, je bent ten diepste niets kwijt. Je hebt nog steeds alles in die Ene, en je bezit die schat volledig, wettig en voor altijd!

O, God,

Ik heb Uw goedheid geproefd. Het gaf me een geweldige voldoening en doet me verlangen naar meer. Ik ben me pijnlijk bewust van mijn grote behoefte aan meer van Uw genade. Ik schaam me voor mijn gebrek aan verlangen naar U.

God, Drie-enige God, ik wil naar U verlangen. Ik verlang ernaar dat U mij vult met dat verlangen. Ik dorst ernaar dat U mij dorstiger maakt naar U. Toon mij Uw heerlijkheid, dat is mijn gebed. Dat ik U werkelijk mag kennen. Begin in mij een nieuw werk van liefde. Zeg tegen mijn ziel: 'Sta op, Mijn liefste, Mijn allermooiste, en kom!'⁶ Verleen mij vervolgens de genade om inderdaad te komen en U te volgen, weg uit dit mistige laagland waar ik al te lang ronddwaal. In Jezus' Naam. Amen.

